

[Else Brønserud]

der vitterlig har fundet sted. Men man undres ikke længe, for ved gennemlæsning af forslagene ser man, at de bl. a. går ud på at vanskeliggøre politiets arbejde med opklaringen af forbrydelser, hvad jo også klart erkendes i bemærkningerne.

Kristeligt folkeparti har ikke spor imod, at disse forslag bringes til undersøgelse og debat i retsudvalget, men med den indstilling, VS har til vort samfund, den læggen retsvæsen, politi og anden myndighed for had og de direkte opfordringer til lovløshed, som vi i de seneste år har set eksempler på, forventer vi bestemt ikke noget positivt resultat heraf.

Angående L 31. Kristeligt folkeparti mener ikke, at de foreslåede ændringer er nødvendige. Når forslagsstillerne i bemærkningerne anfører, at en statistik over 40 år, der viser, at af i alt 90 sager skete kun 24 stadfæstelser, mens der var 32 frifindelser og 13 strafændringer, skulle understrege nødvendigheden af de foreslåede ændringer, kan man vel med samme ret anføre, at disse antal netop viser, at kriteriet er tilstrækkelig fast, så kun de sager genoptages, som kan forventes ændret, og hvoraf de 24 altså alligevel blev stadfæstet.

Angående L 32. Dette forslag, som de øvrige af VS fremsatte, der vedrører politiets tjeneste, bærer præg af ukendskab til dette arbejdsområde, hvad man vel i øvrigt ikke kan fortænke VS i. Men dette blot anført, fordi VS ofte skoser andre, som ikke har den fulde indsigt i andres forslags substans. Der tales her om uniformeret og civilt politi, og det kan da anføres, at ordenspolitiet som hovedregel bærer uniform, mens civil- og kriminalpolitiet altid er civilt klædt. Da det oftest er sidstnævnte kategori, der foretager efterforskning, foregår denne altså af civilklædte politifolk. I uniform ville efterforskningsarbejdet være umuligt at udføre.

Politimanden har ingen pligt til at legitimere sig over for hvem som helst, der måtte forlange det, men kun over for den eller de personer, som forretningen skal udføres hos, og den foreslåede § 113 b, stk. 3, er derfor aldeles urimelig.

Angående L 33 om »privatlivets fred«. Heller ikke her mener kristeligt folkeparti at en ændring af loven er nødvendig. Eksempel med politibetjent Bjerre Andersen viser

dette, idet det jo er ordet »uberettiget«, der er afgørende for handlingen.

Og angående L 34, pressens og borgernes adgang til at aflytte politiets radio. Forslaget har i dag reelt ingen betydning, fordi alle, der ønsker det, kan stille ind på politiradiosens bølgeområde og aflytte korrespondancen. Men man kunne jo forestille sig, at dette forhold senere ændres, så det blev sværere og krævede et mere avanceret udstyr at aflytte politiets radio. Det er beskæmmende, at en meddelelse til en eller flere politifolk, som helst ikke skal høres af uvedkommende, i dag må foregå over telefonnettet. Forslaget er som ofte før kun tænkt som et middel til at lægge politiets arbejde hindringer i vejen.

Og angående L 35, behandling af klager over politiet. Som bekendt blev retsplejelovens bestemmelser om lokalnævn ændret i sidste folketingsamling, og det er kristeligt folkepartis opfattelse, at klager over politifolks tjenstlige udførelse herefter behandles på en måde, der ikke berettiget kan give anledning til kritik. Vi mener derfor, at de her foreslåede ændringer er overflødige.

Og angående B 12. I vort demokratiske samfund har vi en udstrakt offentlighed i f. eks. kommuners og amters forvaltning, men her er dog visse undtagelser. Hvad angår vort forsvar, kan der heller ikke være fuld offentlighed herom, og det samme gælder politiet og dets arbejde, uden at der er tale om hemmelighedskræmmeri eller noget gedulgt. Dette er åbenbart også klart for forslagsstillerne, som jo opdeler rigspolitichefens kundgørelser i to grupper: gruppen, hvor retningslinjerne er ganske urimelige, som langt den største, og en mindre gruppe, hvor offentliggørelse menes at kunne give anledning til politisk uro.

Da forslagsstillerne gennem nogen tid har haft adgang til disse hemmelige kundgørelser, som åbenbart alligevel ikke er så hemmelige, kunne VS måske under udvalgsbehandlingen oplyse os andre om deres iagttagelser, så vi alle kan få det samme bedømmelsesgrundlag for en stillingtagen til forslaget.

Lis Starcke (DR):

Retsforbundet vil gerne være med til at styrke retssikkerheden, men det gøres ikke ved at svække politiets effektivitet, ligesom det heller ikke gøres ved at forfalde til at